

den mere politiske Side af den foreliggende Sag, og der hørte vi nu først det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad) udtale i Overensstemmelse med, hvad han har sagt i sin Udtalelse i Betænkningen, at vi ved vort Forslag vilde umuliggjøre Lovens Fremme. Den Mening skal jeg nu lade det ærede Medlem om. Det er meget muligt, at det ærede Medlem har set rigtigt deri, at det vil være umuligt at føre Loven igennem, men derimod har han ikke Ret i, at vi umuliggjøre det ved at stille vore Forslag; thi det er ikke Marjagen, selv om det bruges som Paastub. Det ærede Medlem anvendte en Vignelse og sagde, at det var aldeles paa samme Maade, som om man vilde slutte en Handel, men ikke vilde sige, hvad man vilde give som Bederlag. Jeg tror, at den Vignelse halter lidt. Vi maatte for det Første, naar vi vilde slutte en Handel, have at vide, om de Andre vilde handle. Det have vi slet ikke faaet at vide; thi jeg betragter det ikke som et Tegns paa, at en Mand er villig til at handle, naar han f. Ex. forlanger 1,000 Kr. pr. Tønde Land af den daarligste Hedejord, og netop saaledes opfatter jeg Landsstingets Forslag. Fordringerne ere stillede saa høit op, at deri ikke ligger noget Tegns paa, at man vil handle. „Vil Du sælge dit Hus?“ — Det er et Hus, som er 10,000 Kr. værd. — „Jeg vil have 100,000 Kr. for det.“ Paa den Maade kan det ikke siges, at man vil handle. Men dernæst er det heller ikke Kjøbesummen, vi negte at sige, den sige vi aldeles tydelig. Vi gjøre vort Bud, lad os først høre, om I overhovedet ville handle paa Grundlag af et saadant Bud, saa kunne vi bagefter tale om den Maade, hvorpaa Aftalen skal finde Sted. Naar man handler, gaar det naturligvis til paa den Maade. Det ærede Medlem sprang det første Led over og mente, at vi strax skulde komme med Afbetalingen, men vi vide slet ikke endnu, hvad der er at afbetale.

Til den ærede Ordfører for Høiremindretallet, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgfreds (Sad), have allerede flere ærede Medlemmer gjort Bemærkninger, til hvilke jeg kan henholde mig, og særlig hvad Betænkningen angaar til de Bemærkninger, som ere fremkomne fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (C. Hage). Jeg skal derfor ikke gaa dybere ind paa, hvad der er passeret i Udvalget. Jeg tror, at de Dplysninger, som derom ere fremkomne, maa være tilstrækkelige for Thinget, selv om de ikke ere behagelige for de ærede Medlemmer. Derimod er der forskellige andre Bemærkninger fra det ærede

Medlem, som jeg finder Anledning til at udtale mig om. Det ærede Medlem klagede særlig over, at jeg havde udtalt mig saa skarpt imod ham og Høiremindretallet. Jeg tror ikke, at mine Udtalelser vare skarper end de Udtalelser i Betænkningen, som jeg besvarede, og forøvrigt vare det ærede Medlems Udtalelser igaar, selv om de vare korte, ikke fri for at være skarpe. Men denne Form skal jeg ikke opholde mig saa meget ved, men kun bemærke, at, hvis det ærede Medlem ikke er tilfreds med Formen i mine Udtalelser, har det ærede Mindretal i høi Grad selv givet Anledning dertil ved sine Udtalelser i Betænkningen. Det ærede Medlem fremhævede særligt, at de to ærede Medlemmer for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (C. Hage) og Denise Amts 1ste Valgfreds (Salbe-Hansen) havde taget Forbehold om senere at forandre deres Stilling til adskillige Punkter. Sa, jeg tror, at det fremgaar af Betænkningen, at dette Forbehold har hele Flertallet taget, og at den Stilling, som Flertallet her indtager, gjælder, om dette Tilbud nu vedtages eller et; men vi ere ikke bundne til det senere, hverken i dets Helhed eller i Enkelthederne, og særlig hvad disse angaar, have vi Alle til Høje udtrykkelig taget Forbehold om deres Drøftelse, saa det gjælder ikke særlig for de to ærede Medlemmer, men det gjælder for hele Flertallet. Det ærede Medlem gjorde til mig personlig den Bemærkning, at jeg, som tidligere havde interesseret mig meget for en Toldbøvs Gjenmørførelse, nu brød mig saa lidt derom, at jeg opstillede et Krav, som jeg vidste var umuligt. Hvoraf veed jeg det? Fordi det ærede Medlem fortæller mig det, veed jeg det ikke, jeg veed det ikke engang, fordi den høitærede Minister fortæller mig det. Jeg har navnlig fremhævet, og gjentager det her, at det Forslag, vi stille, er et Spørgsmaal til Landsstinget, til det andet Thing, og jeg kan ikke modtage Svar hverken af det andet Things mulige Meningsfæller eller almindelige Meningsfæller her, ei heller af det Ministerium, som staar i saavidt Forhold til Landsstinget. Vi have set, at de Forventninger, som man saavel fra Ministeriets som fra Mindretallets Side her i Salen har næret til Landsstingets Holdning, undertiden ere bristede; jeg behøver blot at minde om ifjor Joraa, og det kunde jo tænkes, at der kunde komme til at foreligge en lignende Situation her. Men det Krav, jeg har været med til at opstille her, er et Krav, som er meget mindre end det, jeg har været med til at opstille tidligere, saavel med Hensyn til den Sums Størrelse, som skulde lades ukompenferet, som ogsaa med Hensyn